

Розділ 1

*Найсамотніша жінка у всесвіті —
це не та, у якої немає чоловіка,
а та, у якої немає найкращої подруги.*

Джордж Сантаяна

Олена сиділа за столом і підфарбовувала контури губ олівцем. Руки тремтіли, тому лінія виходила нерівна й товстувата. Доводилося нервово відтирати червоний відтінок зі шкіри навколо губ і згадувати, як називаються ті ефективні німецькі заспокійливі на сайті гомеопатичних препаратів.

Жінці згадалися роки чарівної юності, коли вона ганяла волошковими полями в селі в бабусі й не замислювалася ні про що, крім того, чи відростуть знову відірвані ноги в жука-оленя. Бабуся варила абрикосово-цитрусове варення — солодке з гірчинкою. Ніхто із сім'ї його особливо не любив. І тільки маленька Оленка намазувала його на млинці товстим шаром, а після їди облизувала

пальці, тарілку, а іноді й стіл, коли бабусі не було поруч. Інколи дівчинка дозволяла сусідському однолітку Сергію поцілувати її в губи. За це він чистив від накипу каструлі, підмітав у дворі й виконував інші вказівки, які бабуся залишала Оленці.

Весело в дитинстві було майже завжди. А зараз Оленка виросла та стала тридцятип'ятирічною Оленою Леонідівною, в якій з'явилися безліч обов'язків директорки із зовнішніх зв'язків у філіалі великої китайської компанії, кішка Нора, ботокс у лобі та переніссі, членство в клубі «Сильна жінка» й кілька нереалізованих мрій.

В офіс постукала менеджерка філіалу маркетингу — блондинка спортивної статури Раїса. Колеги зі східної країни ніяк не могли вимовити її ім'я, тому називали Ляйся. Це дуже не подобалося Раї, і вона кривилася щоразу, коли чула як вони вимовляють її ім'я.

Раїса була дівчиною з простої інтелігентної родини, зростала в коханні та повазі. Щоправда, тато іноді бив маму, але робив це інтелігентно. Принаймні дівчинка ніколи не чула криків, не бачила маминих сліз і погроз піти. У сім'ї всі завжди всміхалися, разом снідали омлетом і пиріжками з капустою, а мама говорила, що сім'я — це «важка праця, і кожній жінці треба докла-

дати чимало зусиль заради свого щастя». Попри своє «дуже щасливе» дитинство, Рая рано пішла з батьківського дому та серйозно зайнялася важкоатлетичними видами спорту. Підіймати штангу було куди цікавіше, ніж щодня допомагати мамі готувати смачну вечерю татові.

Спорт згодом змінило навчання на маркетинго-га в місцевому виші, проте любов до «важкенького» в Раїси залишилася, і вона іноді могла вдари-ти кулаком як по столу, так і по всьому живому, що є в людині.

— Ти чого в такому ступорі, люба? — запитала Рая, наближаючись до подруги. — Щось із партнерами? Як пройшла зустріч?

Олена не відривала погляду від своїх утомлених очей, що відображалися в дзеркалі.

— Шок — не те слово, що підходить у цьому випадку, Раю. Пам'ятаєш хлопців з Осло, Крейга і Вайцмана? Вони знову зірвали контракт, послаючись на непопулярність продукту в їхньому регіоні. Був популярним — став непопулярним. Ну ти ж сама бачила ці звіти. Все було чудово, і на тобі! Влаштували мені тут відеоконференцію і кажуть, мовляв: «We cannot risk, darling». Але з чим це пов'язано, Раю? Потрібно розібратися, розумієш. Там же вісімдесят відсотків обігу наших морозильних камер — це саме Осло та

передмістя. І центральний офіс поставив мене відповідальною за північ Європи.

— Та сильно не парся — розберемося. Давай завтра зранку сядемо й усе обміркуємо. Я сьогодні вивчу всі дані щодо їхнього регіону, і ми складемо план дій. Запросимо Вітьку, Вейшенга і все зважимо. А сьогодні ввечері давай розслабимося. Як тобі пропозиція? За коктейлем у нашому улюбленому? Може, знову на столі танцюватимеш?

— Досить із мене танців на столах. Важко потім соус із п'яток відмивати, — усміхнулася Олена вініровою усмішкою.

— А що? Ти бачила, як Ферзь на тебе дивилася? Вбила б заразу, — зауважила подруга, трохи знизивши тембр голосу.

Ферзь, звісно, не здогадувалася, що зараз Ляйся з посмішкою говорила про неї. Вона взагалі не думала про Ляйсю. А от про Олену думала, і багато. Річ у тому, що Ферзь — це дружина підприємця Стаса, яка щовівторка ходила до ворожки-румунки Станки, щоб зробити відворот її чоловікові від Олени Леонідівни. Відворот, щоправда, виходив погано. Й іноді Ферзь перепитувала Станку, чи правильно та її зрозуміла, бо треба робити відворот, а не приворот.

«Ферзя» звали Катерина. За словами всіх, хто її зустрів, вона була жінкою незвичайної кра-

си — темне густе кучеряве волосся, очі-вуглинки, що впиваються прямо в душу, і бездоганний стиль. Вона вміла поєднувати непоєднані речі так ефектно, що загалом образ виходив дуже гармонійним і приємним. Різноманітні шалики, пояси та дрібні брязкальця на будь-кому іншому виглядали б дивно, проте Катя їх носила з такими гордістю та вишуканістю, що це й робило її Королевою, чи Ферзем, в очах інших жінок. Подруги їй заздрили. Свекруха недолюблювала. А Катя просто любила Стаса й намагалася бути гарною дружиною. Але в якийсь момент недогледіла. Як то кажуть, не проконтролювала. Не могла, словом, Катя точно згадати, де, на її думку, вона припустилася помилки, яка й підштовхнула її дорогого Стасика до чужих рук. А Олена купалася в увазі одруженого бізнесмена, бо не дуже розуміла, де знайти вільного, доброго, щедрого, слухняного, уважного, симпатичного та люблячого чоловіка, який ще й допомагатиме по господарству та не помічатиме її злегка заниженої самооцінки. У юності Оленка, звісно, була популярна серед хороших хлопчиків. Проте поспішати заводити серйозні стосунки вона не хотіла. Думала відучитися, отримати досвід, пожити для себе, визначитися з типажем чоловіка, якого хотілося б мати поруч. А коли врешті-решт визначилася, всі ці

хороші хлопчики одружилися, обзавелися дітьми, житлом, собаками та хвилястими папугами. Час минав, а друга половинка так і не зустрічалася. Олена, звісно, знайомилась із чоловіками, та переважно це були розумники, які воліли випити кілька пляшок коньяку за рахунок Оленочки, розповісти про плани купити наступного року квартиру в центрі міста, ну й, звичайно ж, ті, що мають сварливу смертельно хвору дружину, яку давно не кохають, але повинні з нею мешкати разом до її швидкоплинної смерті. Дружини чомусь виявлялися дуже живучими. Ба більше, дуже плідними й народжували невірним чоловікам нових нащадків.

Зі Стасом вона познайомилася подорожуючи до В'єтнаму. Саме з Раїсою вона вирішила відпочити на Сході від міської метушні й неймовірної втоми. Стас був у робочій поїздці в справах його фірми. Опинившись разом на екскурсії, вони швидко зав'язали розмову про життя-буття, потім увечері випили по парочці «дайкіри» і стали дуже близькими друзями. Після повернення з поїздки вони продовжили стосунки, ось уже майже два роки зустрічаючись у кіношках-кав'ярнях, фешенебельних ресторанах та в класичному стилі бузкового кольору спальні Олени Леонідівни. Олені періодично ставало соромно. У голо-

ві чулися голоси мами й виховательки недільної християнської школи Агати Семенівни, що скоро доведеться «пожинати те, що посіяла», що «в чужі сім'ї влазять тільки занепалі жінки», ну і, звісно, що «душа її після смерті вирушить прямо в пекло, минаючи навіть суд Божий». Олена плакала ночами в подушку, обіцяючи собі закінчити ці безперспективні стосунки, потім плакала над телефоном, що мовчав, потім плакала з подругами в лазні, потім плакала в кабінеті психотерапевта. Але віз був і нині там.

— Давай, подруго, досить нудити, ходімо веселитися, — благала Рая.

— Гарзд, давай у п'ятницю, — відповіла Олена. — Може, у «Торнадо» тоді? Люблю його дуже. Там і диджей нічого, і відмінні коктейлі.

— Звичайно! — зраділа Рая. — А бармен там який... м-м-м... ти бачила його зад?

— А як ти примудрилася розгледіти його зад за барною стійкою?

— Коли жінка закохана, її ніщо не зупинить! — сказала, усміхнувшись, Рая.

— Мені й не знати, — прошепотіла Олена.

У п'ятницю рівно о 21:00 подруги вже сиділи за найкращим столиком популярного столичного клубу «Торнадо», смакуючи під коктейлі філе міньйон та салат панцанела. Терпкий аромат